

Poletím stoletím

Posledně jsme se, vážení a milí, bavili o eucharistii a jejím slavení, jak je znali křesťané první generace – účastníci biblických událostí. Dnes bych vás rád vzal o kousek dále a seznámil se dvěma prameny z doby kolem roku 100, tedy z konce prvního křesťanského století. Jeden z nich je pohanský, druhý křesťanský.

Tím prvním jsou dopisy, které si vyměnili římský místodržící Plinius Mladší s římským císařem Traianem roku 112. Ve své provincii Bithynii na pobřeží Černého moře se totiž Plinius setkal s křesťany, s nimiž si nevěděl rady. Jak píše, „tato pověra zaplavila nejen města, ale i vesnice a venkov vůbec“ a propadli jí „lidé všeho věku a všech stavů, obojího pohlaví“. Samotná křesťanská bohoslužba je však podle Plinia neškodná. Křesťané se prý scházeli ve stanovený den před úsvitem, společně zpívali píseň, v níž Krista oslavovali jako Boha, zavazovali se přisáhou vyvarovat se zločinů, jako jsou krádeže, loupeže, cizoložství, podvody a zpronevěry. A poté požívali pokrm, ovšem zcela obyčejný a neškodný. Toto zjištění si Plinius potvrdil výsledkem a mučením dvou otrokyň zvaných „jáhenky“.

Je to sice jen moje domněnka, ale mohli bychom zde vidět určité základy některých prvků dnešní bohoslužby. Ona píseň o Kristu coby Bohu by mohla dost dobře být chvalozpěv Sláva na výsostech, který je skutečně jedním z nejstarších bohoslužebných zpěvů. Přísaha odřici se zločinů by mohla být zárodkem dnešního úkonu kajícího – ovšem spojeného se závazkem už více nehrěsit. A onen „neškod-

ný pokrm“ si můžeme spojit s chlebem a vínem – zcela běžnými potravinami starověku. Vraťme se ještě k onomu „úkonu kajícího“. Tohle je, přátelé, výzva – co kdybychom si, až ho budeme příště mechanicky odříkávat, také v duchu připomněli, s čím se nejčastěji pereme, a rozhodli se „už víckrát ne“?

PETRŮV „MIMOŘÍMSKÝ NÁSTUPCE“

Rovněž s dobou Traianovy vlády je spjat sv. Ignác z Antiochie, třetí biskup onoho města, kde se poprvé říkalo Ježíšovým učedníkům „křesťané“ a kde působil apoštol Petr před svým odchodem do Říma. Ignác byl zatčen, usvědčen jako křesťan a s vojenským doprovodem poslán do Říma, kde podstoupil mučednickou smrt v areně.

Ignác, který ještě znal apoštoly osobně, napsal ze své cesty podle apoštolského vzoru sedm listů různým místním církvím na Blízkém východě. V nich se dočteme zajímavé detaily o tom, jak vypadala církev kolem roku 100 a jak v té době slavila bohoslužbu.

Zcela jasně se v Ignácových listech objevuje pojem „eucharistie“, jak ho známe dnes. Efezské křesťany vybízí: „Snažte se častěji scházet k eucharistii a k jeho oslavě. Když budete mít

často shromáždění, zhroutí se satanova moc a bude zlomena jeho hrozba jednotou vaší víry,“ když se „všichni shromáždili ve společné milosti a v jedné víře, v Ježíši Kristu z Davidova rodu, Synu člověka a Synu Božím,“ aby „lá-mali jeden chléb, který je lékem nesmrtelnosti a protijedem smrti“.

Eucharistie je pro Ignáce jednoznačně Kristovým tělem a krví. Křesťanům ve Filadelfii píše: „Snažte se konat jedinou eucharistii, neboť jedno je tělo našeho Pána Ježíše Krista a jeden nápoj jeho krve na sjednocení, jeden oltář, tak jako jeden biskup se sborem kněží a jáhnů.“

Biskupovi s kněžími přičítá klíčové postavení, když upozorňuje bratry ve Smyrně: „Za platnou považujte tu eucharistii, kterou koná biskup nebo někdo, koho on pověřil.“ Dnes bychom řekli kněz, kterého biskup vysvětil. Pro Ignáce platí: „Kde je biskup, tam je církev, tak jako kde je Ježíš Kristus, tam je církev katolická.“ Toto je mimochodem první použití spojení „katolická“, tedy „všeobecná církev“ v historii!

Když se tedy dnes scházíme ke slavení eucharistie, konáme totéž a věříme téměř jako křesťané prvních generací. Se sv. Ignácem vyznáváme: „Eucharistie je tělo našeho Spasitele Ježíše Krista, které trpělo za naše hříchy a které Otec ve své dobrotě vzkřísil,“ a spolu s ním voláme: „Chci jíst Boží chléb, tělo Ježíše Krista z Davidova rodu, a za nápoj chci jeho krev, jeho nepamětlivou lásku.“ Touha po eucharistii – po Kristově těle a krvi – je vlastní křesťanům všech generací.

Velikou touhu všem přeje Zdeněk Drška

s využitím listů sv. Ignáce v překladu Jana Sokola

Foto: Roman Albrecht, Ivana Buzková - Člověk a víra

IV. Četař Miller Nejsilnější zbraň

Píše Zbyněk Pavienský
Kreslí Zina

Listopad 1950. Rozhodující střet mezi vojáky OSN a čínskou armádou se odehrál o město Unsan. Překvapení vojáci ze všech sil bojovali o život, nemohli však odolat mnohonásobné čínské přesile. Četař Herb Miller patřil do první skupiny, která se střetla s nepřátelskými oddíly.

